

Enhörningen

*Enhörningens webbnovell 15
publicerad på www.enhorningen.net 28.8.2013*

Varde Mörker
– Marcus Rosenlund –

Varde mörker

– Marcus Rosenlund –

Illustration: A. R. Yngve

De första tunga, sotsvarta dropparna föll över isplatån söder om Arkmors ekvator, och regnet tilltog inom några minuter till ett smutsigt, tungt skyfall. Vätan från de stora, blygrå dropparna syntes inte ens mot hans svarta dräkt i det obefintliga skymningsljuset, men Vor-Mayn Romgrau kände regnets trummande genom handsken mot sin utsträckta handflata. Han kände isen vibrera djupt under sig. Det var ett svagt, lågfrekvent men i det här skedet märkbart hummande under hans dräkts sulor.

Planeten Arkmor, den andra i ordningen sett från sin sol Arkmor Beta, hade haft vatten i fri, flytande form under ett tidigt skede av sin existens, men på grund av att den låg lite för långt från sin sol, hade den under de senaste två miljarder år legat omfamnad av tjock is. Långt där nere under hans fötter, under fyra och en halv kilometer is fanns det vatten, gott om fritt flytande vatten, det visste Romgrau. En djup, planetomspännande ocean väntade på islossningen där nere, väntade liksom de mörka urtidsvidunder som slingrade sig i djupen (eller åtminstone föreställde sig Romgrau dem) väntade på att bli lös-släppta för att stiga upp till ytan och sprida död och skräck bland framtida sjöfarare på Arkmors hav. Men de för tillfället enda potentiella sjöfararna, denna lilla men bestämda skara pionjärer som anlönt med terraformkåren – Sann-gaianerna – hade väl inget att oro sig för, de hade ju sin Gud, Hromb, som beskyddade dem, mot både det sura regnet, och eventuella drakar och demoner som lurade under isen.

Äsch – Romgrau kämpade mot en impuls att spotta föraktfullt, aldrig bra

idé i en hermetiskt tillsluten hjälm – Arkmors oceaner var lika sterila och döda som de Sann-gaianska pilgrimspionjärernas gud.

Romgrau svepte med blicken över det smutsiga, svarta isfältet, så långt som hans dräkts IR tillät i lyftarens skarpt vita positionsljus. Bakom de svarta regnridåerna glödde horisonten ilsket grön i det IR-förstärkta synfältet.

Romgrau bytte visirets vy för en stund och iakttog planetens nattsida sedd från kommsaten i omloppsbana. Där det några månader tidigare hade rått kompakt mörker, hade nu rött glödande punkter av eld börjat knoppa fram. Romgrau visste att ett nät av brinnande ådror snart skulle börja krypa över de obrutna isplåtarna. Magma, som arbetade sig upp från planetens brinnande hjärta.

Men det vulkaniska skådespelet skulle snart döljas av de koldioxid- och svavelmättade molnen som sakta men säkert hade börjat omsluta Arkmor, för första gången sedan planetens barndom, två tusen miljoner år tidigare.

Två tusen miljoner år, ungefär så gammal känner jag mig just nu, tänkte chefsingenjören och terraformaren, major Vor-Mayn Romgrau från Nionde Pionjär- och Terraformkåren, och kopplade tillbaka till vyn framför sig.

Detta var Romgraus tredje och sista terraform. Som utmaning för en ingenjör var det inte mycket att tala om. Vilket han sällan gjorde. Han såg sig mer som en omvänd sopkusk än någon slags romantisk och djärv Bringare Av Liv. Han och hans kår spred det Hrombiska Imperiets religiösa avskräde till världar som i evigheter legat

i sin liknöjda slummer, utan så mycket som en tanke på att Hrombs ande en dag skulle sväva över deras nysmälta vatten och finna att Det Är Gott.

Fast å andra sidan, det kunde vara värre. Hans uppdrag hade gällt sterila isplaneter. Till skillnad från många kolleger hade han inte behövt bry sig om eventuella tidigare invånare eller andra livsformer som måste röjas ur vägen innan själva terraformandet kunde vidta och atmosfären samt oceanen anpassas till syreandande varelsers behov.

Hrombs ande kanske inte var så noga om den Svävade Över Vattnet genom en atmosfär mättad med ammoniak, som urinvånarna glatt hade andats i miljontals år, men Hrombs lärjungar var lite mer nogräknade i det avseendet. Syre var beställningen, och då hjälpte inga protester, hur man än "var här först".

Romgrau gjorde en sista granskning av seismografen, som visade en perfekt formad kurva tvärs över synfältet i hans visir. Börjande med den branta toppen där antimaterialaddningarna detonerade för ett halvår sedan, strategiskt fördelade över planeten djupt nere i dess mantel, till den stadigt stigande men sakta utplanande kurvan som tecknade sitt grunda sågtandsmönster mot punkten Nu.

Fjärrsensorerna skulle om cirka 50 år registrera en mindre topp i kurvan, då sporbehållarna detonerade och spydde sin last upp i Arkmors unga atmosfär. Detta var den viktigaste ingrediensen i ursoppan: för ändamålet genmodifierade syrealstrande alger, som förökade sig aggressivt, matade av koldioxiden från de rasande vulkanerna, och den ökade värmen och lju-

set från solen Arkmor Beta då planetens omloppsbanan sakta korrigerades närmare sin moderstjärna av fältförvrängarna i Lagrange-punkterna.

Sann-gaianerna skulle från sina kolonier i omloppsbanan kunna iaktta hur molnen med åren skingrades, och Arkmors dödsgråa ansikte sakta antog en färgton som skiftade i blågrönt.

Hur många av dem som nu var kvar i livet i det skedet, tänkte Romgrau utan medlidande och lutade sin värkande rygg (förbannade starka gravitation) mot Lyftaren; vis av tidigare erfarenhet visste han att de här typerna sällan hade några större utsikter att hålla sig livskraftiga tills Invandrarna anlände om 300–400 år. Pionjärerna tenderade vid det skedet att ha förfallit till lallande, inavlade idioter, knappt vid liv och med största sannolikhet inte vid sunda vätskor. Fallna åt inre stridigheter, religiösa dispyter, troskrig i mikroformat, så mycket krig man nu kan få till stånd i en population på 30 tusen människor tätt packade i tre urholkade asteroider i omloppsbanan. Men människor är kreativa då det kommer till krig.

Tanken var ju att dessa pionjärer dels skulle övervaka terraformandets framskridande och senare flytta ned till planetens yta för att bereda marken och uppföra boningar och annan infrastruktur för nykomlingarna, dels hålla trons låga vid liv tills de större Hrombiska horderna anlände, och dels försvara Arkmor mot eventuella andra civilisationers anspråk på Arkmor Beta-systemet och dess planeter. För detta ändamål var Sann-gaianerna beväpnade till tänderna.

Exakt vad det innebar att vara Sann-gaian, och exakt hur de dyrkade Hromb, struntade han blankt i. Vad Romgrau beträffade fick de tro på Gubben i Månen så länge de inte lade sig i hans jobb. Han var här för att sköta ett uppdrag, inte för att be mot en stjärna som inte ens syntes med blotta ögat. Utom, förstås, om någon av Sann-gaianerna insisterade, med vapen i hand. Då var det bugadjuft och lov-ske-pris om Romgrau visste vad som var bäst för honom. Och man överlever inte så här länge i det här yrket om man inte visste det.

Sann-gaianernas vapen skulle med 99,998 procents sannolikhet komma

att vändas mot andra Sann-gaianer istället för konkurrerande immigranter från andra, okända civilisationer. Galaxen var stor och relativt glest bebodd, den innehöll gott om mer lämpliga, lättillgängliga och betydligt bekvämare världar att kolonisera. Det var bara de här stackars religiösa dårarna som brydde sig om isökningar i stil med Arkmor. Själva såg de det som allt från karaktärsbyggande genom lidande till en helig mission att erövra jungfruliga världar i Hrombs namn. Sannolikt berodde det på att de inte var väl sedda av de äldre kulturfolken i galaxen, och för att de ännu inte var tillräckligt många till antalet, tillräckligt väl beväpnade och tekniskt framskridna för att utmana de stora galaktiska civilisationerna på deras bakgårdar. Men som Hrombs barn och hans ögonstenar, Sann-gaianerna själva såg det, så var det bara en fråga om tid innan det steget togs. Den dagen skulle gry då Hromb tillbads från galaxarmens yttersta fingerspetsar in till de stora civilisationsklustren kring galaxkärnan.

#är du klar snart, vi tänkte dra#

Den knastrande rösten väckte Romgrau ur hans dagdrömmar.

#nä nå flickor, inte har ni väl hemlängtan#

#med respekt, major: kyss röven#
#lita på det, så fort vi kommer till bordellerna på Abrun, och dom tinar upp mina vitala delar, ser ni då ska det kyssas både det ena och det- #

Romgraus mening avbröts av en blixt som klöv himlen och fick det att spraka till i komlänken. Knallen uteblev i den tunna protoatmosfären.

#gubbar! vi har elektrisk aktivitet i atmosfären, precis enligt tidtabellen! ni måste, mot er vana, ha gjort något rätt här#

#så ja, nu drar vi. hronkus har tröttnat på hologrammet av sin flickvän, och tittar på mej med "det" ögat#

#håll i hästarna, jag är klar här. utför systemkoll nova epsilon 2 2 5 alfa och inled nedräkningen#

Dörren till luftslussen i den nålformade, femtio meter långa mörkgröna Lyftarens akte styrbordsvägg gled upp utan ett ljud. Romgrau vände sig en sista gång mot den mörka isslätten där de allt tätare regnbyarna drog fram, och betraktade den under några sekunder, huvudet tomt på tankar. Han drog en djup suck, tog några steg ut från Lyftaren, och kastade någon-ting rätt ut i mörkret. Det lilla föremålet skymtade som hastigast i ljuset från dräktens pannlampa, och försvann.

#vad var det du kastade, major#

#en liten symbolisk gest bara. vi tar den storn senare. se nu till att få oss bort från den här planeten. gravitationen är för stark för min smak och framför allt min rygg, och vi har en storm på väg in norrifrån#

Romgrau steg in, luftslussen stängdes och Lyftaren steg som en tyst vålnad mot de framrusande, svarta molntrasorna, slukades av dem och var borta.

Andre styrman Hronkus' hologram av sin flickvän var allt Hronkus någonsin skulle se av henne, Hronkus visste det, Romgrau visste det, liksom de alla visste, de som brydde sig om att spara bilder och minnen från sina hemvärldar. På grund av tidsrelativistiska effekter av att färdas under stark acceleration, upp till hastigheter som mest bara två procent under ljusets hastighet, gjorde att alla de någonsin känt under sin tid före avresan var döda för över tre sekler sedan, då de återvände hem. Det var en okänd värld de kom tillbaka till, lika främmande för dem som deras barnbarns barnbarns barnbarn, som de kanske eller kanske inte sökte upp vid återkomsten.

Det var som att hoppa ut från ett oändligt högt stup, vilket det ju i princip alltid handlade om då man talade om interstellära resor. Själva fallet tar inte livet av en, det är nerdimpanDET som är kruxet. I och för sig skulle ju Romgraus besättning tas väl emot av prästerskapet, kanske få utmärkelser och någon symbolisk post eller titel inom Kyrkans hierarki, i alla fall Romgrau själv. Men det skulle hur som helst bli ett platt fall mot hemvärldens hårda granit. Vissa av Romgraus besättning skulle orka festa runt en tid på de olagliga men trots det av Kyrkans män ofta frekventerade bordellerna i omloppsbanan kring Abrun, men flertalet skulle ta värvning på någon ny terraform, eller öppna luftslussen och hoppa ut i vakuumet utan biodräkt.

Romgrau själv – vem vet. Han såg i det här skedet fram mot de kommande 150 åren av tomhet, nedsänkt i flytande kväve, i djuphibernation. Kanske skulle TFV Orngar som Lyftaren snart skulle docka med, som var deras krypta under den här tiden, kollidera med någon av de otaliga små stenpartiklarna och annat interstellärt bråte som svischar runt i avgrunden mellan stjärnorna. Sannolikheten för en sådan kollision var bara 0,41 pro-

cent, det visste Romgrau, men man kunde ju alltid hoppas. Snacka om att dö i sömnen...

Arkmor började redan krympa till knytnävsstorlek på skärmen då Romgrau ägnade en sista, flyktig tanke åt de som skulle komma efter honom. Det enorma Hrombiska kolonisations skeppet, fyllt till brädden med blivande Arkmorianer, djuphibernerade, utan en aning om vad som mötte dem då de anländer. De skulle komma att landa på en ogästvänlig planet med i bästa fall nöd och näppe andningsbar, stinkande atmosfär som fick ögonen att rinna och lungorna att värka.

Eftersom de Sann-gaianska pionjärerna knappast skulle ha gjort jobbet de var ditsända för, berett marken – den lilla mark som fanns på den vid det här laget vattenomflutna planeten Arkmor – skulle de få slå sig fram bäst de kunde, med de få redskap och hjälpmedel de hade till hands.

Över hälften av den miljonen starka skaran skulle dö under det första året, och minst hälften av resten skulle dö av svält och sjukdomar under det nästa. Resten kanske skulle leva vidare och skapa en ny värld till Hrombs ära och i hans namn, det vill säga om tillräckligt många präster överlevde för att banka religiöst nit i deras motviljiga skallar. Kanske gick det vägen, kanske inte. På de åtta världar som nionde hrombiska TF-kåren terraformmat överlevde folk ännu på tre, enligt tillgängliga uppgifter. Det var en helt acceptabel siffra, enligt rådande sätt att räkna. En av de tre, Quensgar, var min första terraform, tänkte Romgrau utan stolthet.

Om det lyckades, så fick Hromb – förbanna hans namn i evighet, spottade Romgrau tyst i sin hibernationskapsel – ännu en ny värld att styra över.

Om det gick åt helvete – tja, en miljon oliktankare, otrogna som vägrat låta sig döpas i Hrombs namn, brottslingar, slösinta, icke anpassningsbara, slavar – vem bryr sig, egentligen. De var den galaktiska mänsklighetens avfall, de kunde offras. De var redan på väg: det enorma transportskeppet hade passerat halvvägspunkten varpå det svängt sig runt sin axel och inlett inbromsningen, det vill säga fyrat av jonmotorerna i färdriktningen. Med skeppets sensorer på uppförstoring till max

kunde Romgrau urskilja fångskeppets tusental kilometer långa eldkvast som en liten, liten ljuspunkt bland de starkt lysande stjärnorna inåt galaxplanet.

Urhemmet Jorden med Solen, den första stjärna som mänskligheten kallade Sol, låg snett bakom dem, en av många stjärnor för stunden skymda av Arkmor Betas bländande vita skiva.

Vilken av dem de nu riktade kursen mot var Ranmunyon, solen i Romgraus hemsystem och startpunkten för deras expedition?

Hem...

"Nå, till saken, ni undrade vad det var jag kastade ... håll upp lite mer av den där fina armagnacen, Sigurdson, tack ska du ha. Arvegods, kanske ända från Jorden? Tänkte just det.

Ja, alltså, för att vara ett par som sällan grälade ställde vi till med en rejäl scen, och det sista hon sade innan hon stormade ut var:

"Här: ta din ring, gå till stranden och kasta den så långt du kan!"

Romgrau log glädjelöst, smuttade tankfullt på den dyrbara drycken och suckade djupt.

"Vad tror ni, gubbar, 120 ljusår – är det tillräckligt långt kastat.

Kvinnor, va?"

En månad gick, två, kanske tre. Tiden förlorade sin betydelse väldigt fort här ute. Dokumenteringen av expeditionens förlopp och skeenden var avslutad, rapporter och analyser slutförda, kodade och ivägsignalerade hemåt, dit de skulle anlända före sina avsändare med åtskilliga årtiondens marginal.

Hronkus och Sigurdson var utöver Romgrau de sista som satt kvar i kommandocentralen – de övriga hade sökt sig till sina hibernationskapslar för, beroende på tycke och smak, lite stilla kontemplation eller vild neuralsex med någon av skepps-AI:ns mer promiskuösa, feminina sidopersonligheter. Eller kanske för att gråta en skvätt tillsammans med en interaktiv virtualrepresentation av någon nära och kär från tiden För Långe Sedan i Landet Långt Borta.

Kvinnor...

"... klart man tänker på hur det kunde ha varit. Min Leanor, hittade hon sin

drömprins? Eller vad fan, jag var hennes drömprins, men grejen var just den att hon inte ville ha någon som galopperade runt i galaxen på sin vita interstellära springare ... nå, hon behövde någon småtrist men trygg AI-assistent, jurist eller teknikrat, någon hemtam civilist som var beredd att ge henne allt som inte jag kunde erbjuda. Ni vet, en bekväm lya i Equator City, ett sommarhus ute på Pelarhavet, två femstjärniga veckor om året i Marun Orbit Retreat. Kanske någon från privilegietat, eller rentav en präst, med tillgång till allt det goda reserverat för de särskilt jämlika inför Hromb."

Som på given signal höjde de sina glas, skålade och utbrast unisont: "Kvinnor! Man kan inte leva med dem, man kan inte skjuta dem!"

Senare. Tystnad. Besättningen hade hibernerat dygnet innan, men som traditionen bjöd vakade Romgrau ännu ett dygn efter dem, för det hör ju befälhavaren till att "som siste man släcka lyset på bryggan".

"120 ljusår, är det tillräckligt långt kastat?" upprepade han tyst för sig själv.

Den riktiga ringen, den hade legat tryggt kvar där hemma i Borimorflodens bottenlam i snart tre sekler, planetid. Vad kastets räckvidd beträffade; 12 meter var kanske närmare sanningen. Romgrau undrade om det kanske hade varit lättare om han försökt intala sig själv – eller ännu bättre, bett skepps-AI:n köra en hjärntvätt som fick honom att tro på den i och för sig ganska mänskliga och sannolika storn.

Å andra sidan, som man säger, *alea jacta est*.

Jag lämnar Arkmor i bättre skick än jag fann den, tänkte han tyst för sig själv där han låg i den mörka hibernationskapseln. Och tack vare vad jag gjorde kanske den har hopp än. Vem vet, en dag kanske också Arkmor hyser intelligent liv som är för smart för sitt eget bästa, som förvandlar paradiset till en parkeringsplats, men kanske, bara kanske det jag gjorde ger livets vagga på Arkmor chansen att gunga på i sin egen takt medan åren blir eoner.

Kanske det sedan själv kan avgöra när det är dags att ta nästa steg, och nästa, och nästa. Kanske får det möj-

ligheten att göra sina egna evolutionära vurpor, tvärnitar och rivstarter. Kanske en fullträff av en asteroid eller komet gör processen kort med det spirande livet, de muterade ättlingarna till våra medhavda bakterier. Det är möjligt att ursoppan kokar i botten och att jag – borde jag säga vi, jag och mina sedan länge döda medkonspiratörer därhemma bara har orsakat en massa onödigt framtida lidande och död, men ... tja, i alla fall är saken inte i Hrombs – ptui! – händer längre.

Medan pionjärskeppet TFV Orngars jonmotorbatteri sköt farkosten ut mot det interstellära mörkret, grydde en ny dag sakta på Arkmor. Hade det funnits någon på planeten som kunde råka passera förbi, hade han kanske lagt märke till något som låg på isen, blivit nyfiken och plockat upp en liten kula av kolfiber, kanske titan, stor som ett körsbär ungefär. Om han kunnat tyda mikroskriften som etsats in i dess yta, hade han läst följande:

*”Då skall han låta en vind svepa in från havet
och Hrombs barn skall lystra till den och veta
att de misshagat sin fader
Och över deras spädbarn skall den stora sömnen falla
förgäves skall uttalas fäders böner
och mödrars klagorop”*

Makat-harums vittnesmål,
kapitel 12, vers 5

Kulan i fråga var inget desto mer dramatiskt än en mikrokuvös, där åtskilliga miljarder nanomaskiner låg stilla i väntan på bättre tider, med öppet vatten och stabil temperatur.

I sinom tid, då kulans sensorer bedömde att de yttre förhållandena var stabila nog, skulle de friges från sitt fängelse och under den nya världens varma sol och med dess varma vårvindar börja sprida sig och föröka sig – självreproducera, som det heter på fackspråk. Därefter skulle de ta itu med sitt egentliga uppdrag: att söka upp de nyanlända kolonisterna, för att installera sig i deras blodomlopp och genom ett diskret men målmedvetet manipulerande av deras arvs massa, göra inte nybyggarna själva, men deras avkomma totalt och oåterkalleligt sterila och inkapabla att föröka sig och uppfylla världen.

Major Vor-Mayn Romgrau hade anlät till ett vägskäl. Han gav kommandot över Orngar åt skeppets AI, stirrade en lång stund på ingenting särskilt och fattade ett beslut. Romgrau satte det stora gula pillret tillbaka i fickan, istället för i munnen. Han insåg mycket väl att det betydde att hans kropp med största sannolikhet inte hade det skydd den behövde för att kunna återvända från hibernationens djupfrysning, då den tiden kom.

AI:ns logg skulle visa att han hade undlåtit att ta pillret, men alla vet att

interstellära ingenjörer och pionjärer har bland de högsta självmordsfrekvenserna av alla yrkeskategorier. Alltför mycket tid där långt ute bortom ära och redlighet, förvandlade till levande fornreliker, borttryckta från sin egen tid, sina nära och kära. Som om Napoleon Bonapartes soldater hade återvänt från det egyptiska fälttåget till 2100-talets Paris, till stora delar uppslukat av det stigande havet. Blotta tanken på en sådan kulturchock kan bli för mycket för vem som helst.

Med andra ord, ännu en nervsammanbruten astroingenjör som återvände permanent frystorkad skulle knappast höja på värst många ögonbryn.

Med sina maktbefogenheter som befälhavare kopplade Romgrau bort kapseln från AI, utlöste hibernationssekvensen manuellt och kände inget mer. Hans sista tanke var – varde mörker.

Och det var mörker. 🐉

Om novellen

Varde mörker © Marcus Rosenlund 2007. Novellen publiceras i *Enhörningen* med författarens tillstånd. Ursprungligen publicerades novellen i *Enhörningen* nr 12 (oktober 2007) och tidigare version av texten publicerades i författarens dagbok i Radio X3M:s webbforum.

Vill du kommentera novellen kan du skicka e-post till enhoringen@enhoringen.net.

Marcus Rosenlund är redaktör på YLE och känd bl.a. från radioprogram som Kvanthopp och Metallvaktarna.

”Varde mörker” var hans första steg inom sf-novellistiken. Rosenlund berättar att idén till novellen föddes ur en artikel om terraforming samt att novellens första version kom till på en halv timme.

Länkar

- Marcus Rosenlund på Twitter: twitter.com/MarcusRosenlund
- Kvanthopp: svenska.yle.fi/program/kvanthopp
- Metallvaktarna: svenska.yle.fi/program/metallvaktarna